

Papp Klára

Az erdélyi arisztokrata hölgyek és a közügyek

Az Erdélyi Fejedelemségben – amelyet kialakulásának folyamatában a Magyar Királyság hagyományainak folytatójaként lehet számon tartani, hiszen I. (Szapolyai) János király fia, János Zsigmond a választott királyi címet viselte, s erről mondott le a Habsburg udvarral folytatott tárgyalások közben¹ – nem alakult ki arisztokrácia abban az értelemben, ahogyan a Magyar Királyságban, ahol az uralkodó a 16. századtól bárói, majd grófi címetek adományozott. A Habsburg uralkodótól rangemelésben részesültek a jelentős birtokadományok mellett a kiemelt szerep családon belüli öröklésének jogát is megkapták.

Erdélyben a liber baronátus intézménye lehetővé tette a kincstári birtokokból adományozott területek birtokosainak, hogy különleges helyzetbe kerüljenek, s kivonják magukat a vármegyék fennhatósága alól. Az erdélyi országgyűlés először 1607-ben hozott intézkedést a szabad ispánság adományozása ellen, megakadályozva annak tömegessé válását.² Ennek ellenére Bocskai Miklós ebben az értelemben birtokolta a görgényi és vécsi uradalmat, ahogyan Sennyei Pongrác is a vármegyei hatóságok befolyásától mentesen uralta a gyalui uradalmát. Fogaras vidéke volt az a terület, amelynek ura – liber baro címére hivatkozva – a legtovább érvényesítette a különleges jogállást, s utalt a jogosult kiemelt szerepére.³

A Magyar Királyságba átkerült erdélyi családok esetében (Rhédey, Wesselényi stb.) viszont megjelent a rangemelés, s így a családon belüli kiemelt szerep örökítése is. Ezt látjuk az erdélyi Csákyak esetében, akik Csáky István tárnokmester grófi címét a kisebbik fiú, László Erdélybe költözésével vitték át a fejedelemségbe.⁴

A 17. század végétől a bécsi udvar az erdélyiek számára is kínálta a rangemeléseket, de ezek döntően birtokadományok nélküli titulusok maradtak. A 18. század folyamán azonban mégis kialakult egy olyan kiemelt birtokosi réteg, amelynek tagjai címük mellett meghatározó szerepet játszottak a Gubernium irányításában, jelentős zálogbirtokokhoz jutottak, s házasságaik is erősítették birtok- és hatalmi koncentrációjukat.

Ennek a szűk körnek tagjai a Csákyak mellett a Bánffy, a Bethlen, a Haller, a Kornis, a Teleki s más családok tagjai.

A kor értelmezésében a feleségeknek és a leányoknak alapvető kötelessége volt a család összetartása, a férjek/apák szándékai szerinti kapcsolattartás, házasodás, s az utasítások szerinti birtokirányítás. A különféle személyes forrásokat (levelezéseket, naplót, visszaemlékezéseket) tanulmányozva bebizonyosodott, hogy a fenti sajátosságokat a 18. század folyamán valóban tapasztalni lehet. Rettegi György munkája is hasonló értelemben emlékezett a hölgyekről: vagy jó partiként, vagy formás leányzóként, vagy botránnyok

* A tanulmány az NKFI K 120197 számú pályázatának támogatásával készült.

¹ Oborni Teréz ezért nevezte ezt az államalakulatot keleti országrésznek, keleti királyságnak. Oborni 2011. 5–15., 28., 38. Izabella és János Zsigmond 1556-ban bekövetkezett visszatérése után azonban már a következőképpen fogalmazott: „... az ország keleti felében egy magyar királyság létrehozásának már nem volt esélye.” Uo. 70.

² EOE V. 501–502., a legutóbbit 1650-ben EOE XI. 74–75. Papp 2013., valamint Sennyeire: Dáné 2006b. 40.

³ Dáné 2006a. 111–117.; Kiss 1969.; Fejér 2012.

⁴ Papp 2012.

szereplőjeként, mint elcsábított nők szerepelnek leírásában.⁵ Ugyanakkor azonban azt is tapasztalhatjuk, hogy az arisztokrata nőknek módja nyílt érdeklődni a közügyek iránt, sőt a század végéhez közeledve, vagy a 19. század első évtizedeitől a személyes szerepvállalásokra is találunk példákat.

Természetesen a világ azon hölgyek számára nyílt ki elsősorban, akik kellő műveltséggel rendelkeztek, s családjuk férfitagjainak szerepvállalása, foglalkozása révén betekintést nyerhettek az országos vagy a nemzetközi politika rejtelmeibe, esetenként a történesek háttérének, mozgató erőinek világába is.

1789-ben Csáky Katát gróf Bánffy Farkas a művelt, érdeklődő nők közé sorolta, ezért küldött neki verseket: „*Minthogy tudom, hogy excellentiátok előtt az szép magyarságú és elmés írások nem unalmasok, bátorkodom az néhai commendirozónk halála alkalmatosságával írott verseket időtöltés végett excellentiádnak küldeni, jól tudván, hogy excellentiád egy azon méltóságos dámák közül, aki mineműségéről is ítéletet tud tenni.*”⁶ Ugyancsak ezért ismert róla, hogy olvasta és szívesen vásárolta/vásároltatta a könyveket. A grófnő lányát, a sokat utazó Rozáliát is kérte könyvvásárlásra, igaz, ebből inkább jogi ismereteit gyarapíthatta. „... *irtam volt, hogy az Verbőczy nevű könyvet vedd meg és küldd el.*”⁷ Ez a kötet azonban – Csáky Kata és leánya, Bethlen Rozália könyveivel együtt – részévé vált annak a Csákigorbón létesített nagy könyvtárnak, amelyet a grófnő unokája, Csáky Rozália és férje, Jósika János hagyott az utókorra, s amely így a három nemzedék könyvek iránti szeretetét és érdeklődését bizonyítja.

Ugyancsak bővítette, erősítette az arisztokrata nők önálló tevékenységeinek körét annak lehetősége, ha a végrendeletek alapján jelentősebb földbirtokhoz jutottak, amelyet saját birtokrészként igazgathattak, annak jövedelmeit felhasználhatták, s azt maguk is örökíthették. Ez utóbbira lehet példa Csáky Kata grófnő esete, aki nővéreivel, Borbálával együtt örökölte apjuk, Csáky Zsigmond vagyonát. Férjével folytatott vitájában maga a következőképpen vallott erről: „*Mert ha olyan feleséged vóna, akét kenyereddal kellett vóna tartanod, annyival inkább rubáznad, mind más vóna, de nekem soha se ételem, se rubázatom, se szolgálatomra való cselédem soha egy pénzédbe se került, ezt egy asszony se írhatná Erdélybe rajtam kívül, mégis egy sincs, akinek csak olyan kevés becsületi legyen az ura előtt, mint nekem.*”⁸

Csáky Zsigmond lányai: Borbála és Kata nemcsak apjuk, de 1742-ben elhunyt nagybátyjuk, Csáky Imre erdélyi birtokvagyonát is örökölték, s azt örökítették gyermekeiknek, Haller Jánosnak, illetve Bornemissza Annamáriának és Bethlen Rozáliának. Csáky Zsigmond nőági utódainak tehát megvolt a birtok és jövedelmi háttére ahhoz, hogy önálló kezdeményezésekbe kezdhessenek, s próbáljanak eligazodni a közügyekben.

Csáky Kata grófnő ötlete volt a család két – erdélyi és magyarországi – ágának egyesítése házasság révén, amely egy családi birtokper kedvező befejezésének esélyét jelentette, ugyanakkor megerősíthette volna lányának, Bethlen Rozáliának pozícióját. A házasság megkötöttet, s a férj, Csáky János Kolozs vármegye főispáni címét is megszerezte.

⁵ Rettegi 1970.

⁶ Bánffy Farkas 1789. január 2-án, Szebenből írott levelének utóiratából. ROL KMI Jósika hitb. lt. (továbbiakban Jósika hitb. lt.) No. 661. 285.

⁷ Csáky Kata levele Bethlen Rozáliának, Küküllővár, 1791. március 17. „*Már azért küldettem részpénzt, 15 forintot, hogy fizessd ki, amit vásárlasz.*” Jósika hitb. lt. No. 662. [118–119] „*Minden örömöm elegendő volt bánattal*” Csáky 2006. 39. és 320.

⁸ 1764. márc. 10. Csáky Kata Bethlen Miklósnak, Jósika hitb. lt. No. 662. 1-3.

Az általam vizsgált asszonyok alapműveltségében nemigen mutathatók ki különbségek, azt fiatal felnőtt korban, saját tapasztalataik és élményeik hatására bővítették, teljesítették ki. Közülük Csáky Kata grófnő volt az, aki első férjével, liber báró kászoni Bornemissza Jánossal több évig élt Itáliában (nagybátyjának, Csáky Imrének 1742-ben bekövetkezett halálakor is ott tartózkodott), ahol egészen más életvitelt tapasztalt meg, mint Erdélyben maradt kortársai. Második házasságából, Bethlen Miklós erdélyi kincstartótól származó lánya, Bethlen Rozália pedig apja testvéreinek, Bethlen Gábornak kancellársága idején a bécsi rokonságnál, a Khevenhüller családnál töltött el hosszabb időt, s egész életében előnyben részesítette a külországi kapcsolatokat. Csáky Kata unokájának, Csáky Rozáliának alapvető mintát szolgáltatott az őt a fiútestvéreivel együtt nevelő nagyanyja, de a fiatal lány férjétől és annak családjától – elsősorban a szabadkőműves apától, Jósika Antaltól –, valamint anyja testvéreinek, Bornemissza Annamáriának családjától – pl. a regényíró Jósika Miklóstól – is sok pozitív impulzust kaphatott.

A hatalom támogatásának jelentősége

Az erdélyi arisztokrata szereplőknek a 17. század vége óta egyértelműen figyelniük kellett a bécsi udvar szándékaira. A három erdélyi arisztokrata hölgy, akinek levelezéséből bőségesen merítettem, a királyné csillagkeresztes dámája volt, ami kifejezte az uralkodóházhoz fűződő viszonyukat. Míg azonban Csáky Kata két férje után a családi birtok visszaszerzése érdekében kifejezetten figyelte az udvari szándékokat, lányának, Bethlen Rozáliának az udvar elvárása a Bécshez kapcsolódó társasági emelkedés fokmérője volt, unokájának, Csáky Rozáliának hosszú évekre került, hogy beleélje magát a kitüntető címbe, s kedvezően használja azt fel törekvéseinek támogatására. Amikor 1825-ben férje, Jósika János a fiaival együtt részt vett a pozsonyi országgyűlés megnyitásán, s ezt megelőzően Bécsbe is ellátogattak, felesége, Csáky Rozália nem tartott velük, nem utazott utánuk, éppen arra hivatkozva, hogy nem szereti a pompát és az udvari körökben forgolódást. 1835 májusában viszont már elfogadta a Bécsben tartózkodó arisztokraták elvárásait, akik azon a véleményen voltak: „*nem tebeti meg a császárné palotás dámája, hogy a császárnál egészen ismeretlen maradjon.*”⁹

---

⁹ Jósika hitb. lt. No. 415.

1. kép. Csáky Rozália csillagkeresztés dáma adománylevele (1813. május 3.)¹⁰

1769-ben Bethlen Miklós az okos és jó kapcsolatokat kiépíteni tudó feleségét használta arra, hogy a császári udvarban számára pozíciókat szerezzen, s ezért áldozatokra is hajlandó volt, hiszen birtokokat ígért a sikerért cserébe: „*Árokallyát Neked s Rosalinak testülöm – írta Csáky Kata grófnőnek –, csak jól forgasd odafel magadat. Kükküllővárt is, mindenemet.*” Nem véletlen, hogy az asszony a levelet a megtartani való írások közé sorolta, s ezt a megjegyzést fel is írta a hátoldalra. A kérés nem volt egyszerű, s mint a dokumentumok igazolják, a grófnő sikerrel járt. Nem tudjuk, azt a meggyőzési módot választotta-e, amit a férje levelében ajánlott neki: „... *Csak arra kérd, hogy ha valamely alkalmatosság adatik elő, hadd consolálttassam én is, az ki tizenkilenc esztendőktől fogva nem volt olyan nehéz comissió az országban, az mellyben nem applicáltattam volna, és ma is az legnehezebb, ódiósabb¹¹ comissiókban vagyok az szolgálaton...* Ezeket, ha szép móddal kimagyarázhatnád őfelségének, talán használna. Ezt is lehetne megmondani: én vagyok egyedül catholikus familiából és mind religió dolgaiban, mind az őfelsége szolgálatában magamat exponálom mindenben...”¹²

Csáky Kata ez esetben családi ügyben, férje karrierjének előmozdításában járt el. De miközben eredményével megteremtette a családi békét, olyan embert juttatott karrierje csúcsára, akivel a kortársak egyáltalán nem voltak elégedettek. (Bethlen Miklós 1758-tól Fogarasi főkapitány, 1761-től tartományi főbiztos volt, s 1772-től lett főkincstartó.) II. József legalábbis ugyancsak rossz véleményt alakított ki erdélyi útján Bethlen Miklós főkincstartó tevékenységéről, ami egyértelműen oka lett elmozdításának. Nem tudjuk, mennyire tudta Csáky Kata reálisan felmérni férje képességeit, s azt sem, ha felmérte, milyen mértékben befolyásolhatta a felismerés őt cselekedeteiben, az azonban világos, hogy ez esetben a grófnő döntése befolyásolta a köz ügyeit, de nem egészen abba az irányba, ami a sikerességet és hasznosságot eredményezhette volna.

¹⁰ Jósika hitb. lt. No. 408.

¹¹ ódium – gyűlölködés

¹² Jósika hitb. lt. No. 661. 41–42.

Az arisztokrata nők érdeklődése a közügyek iránt, levelezéseik alapján

Az arisztokrata nők elsősorban a társas alkalmak, utazások alatt létrejött beszélgetések, vendégjárások során meghallgatott, elmondott történetek, híradások révén jutottak a társasági élet szempontjából hasznos ismeretekhez. A családi levelezés, napló rögzíthette ezeket az információkat – bár éppen ezért esetlegesnek kell tartanunk az utókor értesülését ezekről az alkalmakról, s az ott elhangzottakról –, illetve közvetíthette a pozícióba jutott családtagok értesüléseit is a politika fordulatairól.

1769-ben Csáky Kata bőséges levelezésben számolt be férjének Rozália lányukkal közös bécsi utazásukról. Leveleiből nemcsak a gyakori vendégeskedésről kapunk képet, s arról, hogy meglehetősen tájékozottsággal rendelkezett az udvari viszonyokról, hanem a grófnő információkat is kért a férjétől a lengyelekkel kapcsolatban: „... *Báró Brucentab¹³ úrhoz tennap elmentem volt, de igen sokan voltak nála, mivel Neninek születése napja volt. Nagy asztalt adott báró Bruckenthal úr, s még én is mind együtt tanáltam őket. Bár csak az lengyelekről írnál valamit, mit csinálnak, és pénzes emberek-e azok, akik Erdélyben kívánkoztak?*”¹⁴

A férj, Bethlen Miklós egy május 31-i levélben beszámolt az Erdélyben történekről, megemlítve a lengyeleket is: „*Itt mi még eddig csendességben vagyunk, sem töröktől, sem lengyelektől nem tartunk.*”¹⁵ A feltett kérdésre azonban nem válaszolt.

Úgy tűnik, hogy az öregedő özvegyasszonyként már viszonylag keveset utazó Csáky Kata grófnő elsősorban levelezés útján szerzett ismereteket az országos politika fordulatairól. 1791 decemberében Debrecenből írta neki Nyulay Konstantin Antal: „*Amint veszem Bécsből, az újesztendőre igen nagy promotiók lesznek és változások. A palatinus, a primás és judex curiae már régen Bécsben vagynak, mindennap a császárral tartanak titkos conferenciát, a diéta harmadik esztendőre halasztott, és így ezekben a két esztendőben semmi se lesz. A cancellarius sok ízben resignált, az a híre, hogy a consilium¹⁶ ismét Posonba visszamenne, és az universitas Budára, ahol előbb volt.*”¹⁷

1792 márciusában az általa több ízben segített egykori jezsuita, Xavérius Vizi Ferenc küldte el neki Kolozsvárról az uralkodóházzal kapcsolatos legújabb híreket. „*Felséges koronás királyunknak, második Leopoldnak első Martii történt halálát, mind a Királyi Gubernium vette, mind mindenféle bécsi levelek bizonyították. Sőt tegnap a korona örökösének, felséges Ferenc főhercegnek levele staffétán érkezett ide a Guberniumhoz, mely által minden törvényeinket, szabadságinkat, és privilegiuminkat megerősíti.*”¹⁸

1792 márciusában lánya, Bethlen Rozália is megírta a bécsi híreket: „*Itt most újra gyász vagyon, a császárné is megbolt. Hírem nélkül mind expedíállyák az austriai ház belieket egymás után, a királyt 2 júniusra várják, 6 lesz a coronáció.*”¹⁹

Amikor Bethlen Rozália és második férje, Wass Miklós úgy döntött, hogy Csáky Józsefet európai utazásra küldi, 1806 augusztusának végén Párizsból kaptak tőle levelet,

¹³ Bruckenthal Sámuel (1721–1803) 1766-tól udvari kancellár volt. Felesége Klockner Zsófia.

¹⁴ Bécs, 1769. április 25. Jósika hitb. lt. No. 661. 59–60.

¹⁵ Jósika hitb. lt. No. 661. 41–42.

¹⁶ Egy elképzelésről van szó, a Helytartótanács ekkor már Budán működött.

¹⁷ Jósika hitb. lt. No. 661. 307.

¹⁸ 1792. március 12. Jósika hitb. lt. No. 661. 321–322.

¹⁹ 1792. június 6-án volt I. Ferenc magyar királyá koronázása Budán. Jósika hitb. lt. No. 661. 50–51.

amelyben színházi élményei mellett a császárral, Napóleonnal való találkozásáról is beszámolt.²⁰ 1814 áprilisában pedig Jósika Borbála férje, Kálnoky János küldött anyósának francia földről levelet, amelyben nagy újságot írt meg neki: „*Letéve már az világ Rettentője, megszűnt már Bonaparténak fenyegető ereje, még ugyan, amint ballatik, mind tsak Fontanebleuban tartózkodik, de nemsokára Elba szigetére el fog költözni. ...nagy és hirtelen változás tsaknem egynéhány napoknak elfojta alatt. Istennek légyen hála, hogy mindezeknek consequentiájából látjuk hazánk felé való elindításunkat.*”²¹

2. kép. Csáky József gróf 1782–1848 (Csáky János és Bethlen Rozália fia)²²

²⁰ Jósika hitb. lt. No. 551. 1806. augusztus 27-én, Párizsból keltezett levele. Arról is beszámolt – saját találkozásának jelentőségét ezáltal még inkább kiemelve –, hogy egy abbé sem tudott Bonapartéval találkozni, amire ő vigasztalta „*társat adván kedvetlenségének, mert egy ausztriai generális, aki született francia és akivel igen ismeretes voltam, vélem egy nap akarván praesentáltatni gr. Metternichtől, a császár azt izente nékie, hogy nem fogadja el, ez is baragjában másnap elhagyta Párist.*”

²¹ Kálnoky János levele anyósának 1814. április 22-én Velleből írott levele. Uo. Jósika Biri 1806-ban lett Kálnoky János felesége. Köröspataki gróf Kálnoky Lajos és Blumegen Eleonóra házasságából két fiú született: Henrik, a morvaországi ág megalapítója, és János, az erdélyi ág alapítója, aki császári királyi kamarás és vezérőrnagy volt, s Brassóban halt meg, 1833. jan. 3-án. Jósika Borbála Jósika Antal és széki Teleki Mária Jozefa lánya, Jósika János testvére volt, aki 1789-ben született, s 1863.március 25-én halt meg. A házaspár gyermekei: Kálnoky Eleonóra (1809), György (1810), Pál (1814), Jozefa (1816), Imre (1822), Bódog – Felix – (1824). Pallas, <http://mek.oszk.hu/00000/00060/html/054/pc005469.html#9>

²² Joseph Krichuber munkája (1841), ENTM, Kolozsvár

Olykor a hazai események is országos jelentőségűnek tűntek, s főleg, ha személyes részvétel alapján lehetett leírást adni róluk, akkor bekerültek a levelezésekbe. 1806-ban, nem sokkal mostohaapjának, Wass Miklósnak halála után Csáky Rozáliának, aki hosszadalmasan számolt be anyósának a dévai, Ferenc napi eseményekről, különösen a császár és a császárné – I. Ferenc és felesége – tiszteletére elmondott oratiók tűntek ki, de módot talált a hallottak kommentálására is: „*sok lövések közt mentiünk ki a mezőre, ahol sátor alatt volt a mise, ez után mentiünk az adminisztrátorhoz, azután a bálba. Másnap ismét Márkális volt, én is ott voltam, hallottam a só emelésit, hogy ellenézték, kivált azok a szegény nemesek, akik csak a marhatartásból élnek.*”²³

1817 augusztusában I. Ferenc negyedik feleségével Kolozsvárot is látogatást tett, ahol az erdélyi arisztokrácia jeles képviselői között minden bizonnyal találkozott Jósika Jánossal és feleségével.²⁴ Jósika János ekkortájt kezdte jól ívelő politikai pályafutását: 1816-tól főkörmányszéki (guberniumi) tanácsos, 1819-től titkos tanácsos, a főkörmányszék alelnöke, majd I. Ferenc megbízása alapján 1822-től a főkörmányszék elnöke lett.

Csáky Rozália a közélet híreiről férjének leveleiből folyamatosan értesült. Ezekből mindig tudta, merre jár, milyen problémák foglalkoztatják, vagy legalábbis mely problémákat tartott fontosnak, hogy megossa azokat a feleségével. 1828 szeptemberében azért szabadkozott felesége előtt, mert a püspök látogatása, majd a katolikus comissio tartása miatt nem tudott a birtokaira menni, pedig Rozália megírta neki, hogy sáskajárás van arafelé.

1831 szeptemberében nagyon kedvező hírként írta meg Jósika a feleségének, hogy stafétát kapott róla: Samu fiuk „*udvari consiliarius lett a Magyar Cancellárián*”, ami a valóságban „*szám feletti udvari tanácsnok*” kinevezést jelentett.²⁵

1841-ben, amikor az uralkodó Jósika Jánost teljhatalmú királyi megbízottjává nevezte ki, igen örvendezve tudatta a jó hírt feleségével, hogy az országgyűlésen milyen nagy arányban támogatták idősebbik fiuk, Jósika Samu gubernátorrá történő kinevezését. „*Meg esék tegnap a választás, példa nélkül való, és soha egy gubernátor is, még szegény Bánffy sem kapott koráért is annyi vótumot is a gubernátorságra, mint Samu, az egész ország gyűlésébe csak 26 nem választotta.*”²⁶ Bécsben azonban nem a nagy támogatásnak örvendő, 216 szavazattal rendelkező Jósikát, hanem a református Teleki Józsefet nevezték ki, aki csak 167 szavazatot kapott (a reformátusok közül és az evangélikusok közül is többen kaptak többet nála), őt tehát a nagypolitika játszomája tette gubernátorrá.²⁷ Bár Jósika Samu éppen Bécsben komoly karriert futott be, azt az ő 1843-ban meghalt apja már nem érthette meg. Komolyan

²³ Jósika hitb. lt. No. 146. Rozália levele Branyicskáról anyósának, 1806. október 9-én.

²⁴ A királyi pár látogatására 1817. augusztus 18–27 között került sor, amely alatt Karolina Augusztá adományt tett a kolozsvári kórház számára. Az udvar engedélyével 1820-ban az országos kórház felvette a császárné nevét. Gál 2001. 389.

²⁵ Jósika hitb. lt. No. 415. 1831. szeptember 5. A levél végi utóirat szerint Samu megérkezett apjához, de látszólag „*nem igen örvend az uraságnak*”. A kedvetlenség oka az a magánéleti probléma volt, hogy Samu beleszeretett Bánffy Miklósnéba, ahogyan apja írta „*meg gyónta nekem, hogy a Bánffy Miklósnéval való liesonja mennyire ment, s megkérdezett, hogy ha az urától elválasztják, nem ellenzem-é, hogy elvegye...*” Jósika komolyan tekintette a problémát, s részletesen megírta feleségének, hogy mennyire szenved a fia, s milyen komolyan veszi az érzelmeit, de a felkínált lehetőségéről is írt, ami bár kb. két évig nem jár fizetéssel, de egy komoly karrier alapja lehet. Ezért Jósika személyesen látogatta meg fiát Tordán, hogy a félig hivatalosan felkínált lehetőségéről egyezkedjen vele, s meggyőzze őt annak előnyeiről. Uo. 1831. július 11.

²⁶ Jósika hitb. lt. No. 415. Jósika János levele feleségének 1841. december 4.

²⁷ Uo. Jósika adatokat is közölt: összesen 240-en szavaztak, s két szavazat érvénytelen volt. A református Kemény Ferenc 194, a katolikus Bánffy József 171, s több lutheránus is több szavazatot kapott.

szívére vette a kedvezőtlen fordulatot, amelynek feldolgozásában minden korábbinál nagyobb szüksége volt felesége támogatására.

3. kép. Jósika János báró 1778–1843²⁸

---

²⁸ Szathmári Pap 2008. 46–47.

Az arisztokrata nők érdeklődése az újságok iránt, szerepük bizonyos sajtótermékek megrendelésében

A Jósika családban természetes volt, hogy a család tagjai újságokat olvasnak. Csáky Rozáliának 1831. szeptember 5-én írta a férje Kolozsvárról, hogy a német újságokat még nem olvasta, ezért most csak „a két utolsó magyart” küldi ki neki Gorbóra.²⁹ Tudjuk viszont, hogy Rozália vitt át újságokat Wesselényinek Gorbóról, a hírek továbbításában tehát szerepet vállalt.

A Regélő előfizetői között Csáky Rozália neve 1833. május 2-i, csütörtöki számának előlapján szerepelt, mint Jósika János báróné, többek között gróf Kendeffi Ádám felesége, Bethlen Anna grófné, gróf Bethlen János felesége, Béli Rozália grófné mellett. De ott szerepelt az előfizetők sorában két lánya is: Antónia, Bornemissza János báróné és Josepha, Petrichevich Horváth Jánosné.³⁰ A május 5-i, vasárnapi szám előfizetői között pedig ott találjuk Csáky Rozália testvérének, Józsefnek feleségét, Rhédey Terézia grófnét.³¹ A heti két alkalommal megjelenő újság irodalmi elbeszéléseket, élettörténeteket (rövid, fél-egy oldalas összesítéseket) közölt történeti személyiségekről (pl. Báthoryak, Perényiek, Gúthy Országok stb.). Tartalmazott jeles mondásokat, verseket, valamint volt egy „világi telegraf” című rovata is, amely kisebb érdekes történeteket takart a világ minden tájáról (pl. nürnbergi lovagiáték, elégett gyorssekér dél francia területen, indiai bálványtemplom stb.), de anekdotákat is közölt „Nevettető pillulák” címmel. Komoly ismereteket tehát nem lehetett szerezni a lap olvasásával, de olvasói a mai bulvár újságok hangulatát bizonyára érezhették.

A köz ügyében, a köz számára hasznos női szerepvállalások, tevékenységek

A közélet a 18–19. században sem a nők tevékenységi területe volt, tisztségeket, megbízásokat csak férfiak kaptak, a politikában hivatalosan csak a férfiak vettek részt, s ezt a kor közvélekedése is teljesen természetesnek tartotta. A nők változó, új tevékenységi területe saját birtokaik irányítása mellett – amelyet a végrendeletek a 18. századtól lehetővé tettek – a jótékonykodás, az iskolák és a szegényügy támogatása, s a 19. században az új egyesületek, vállalkozások kezdeményezése, felkarolása volt. A politikai közéletben való szerepvállalás helyett a köz érdekében álló cselekedetek a polgári lét velejárói lettek.

---

²⁹ Jósika hitb. lt. No. 415. Jósika János 1833. január 8-án hasonló lépést tett, megírván: „*A magyar újságot küldem, hogy tudgy valamit a világról.*”

³⁰ Regélő, 1833. május 2. 69. <http://fulltext.lib.unideb.hu/journals/bin/tibi.cgi?fi=reg&ev=1833&sz=009> A szerkesztő Róthkrepf Gábor volt.

³¹ Uo., 1833. május 5. 77. <http://fulltext.lib.unideb.hu/journals/bin/tibi.cgi?fi=reg&ev=1833&sz=010>

4. kép. Csáky Kata grófnő 1726–1794 (Bethlen Miklós felesége)³²

Az általam vizsgált nőalakok közül Csáky Kata tudatosan vállalta az imádságok közreboocsátójaként, hogy a „jó cselekedetek által” a nálánál elesettebbeken kíván segíteni. Levelezése alapján még 1791-ben is tudomást szerezhetünk róla, hogy a katolikus püspök jóváhagyta egy imádságát, s engedélyezte annak kinyomtatását kétszáz példányban.³³

A vallását őszintén gyakorló grófnő levelei utalnak jótékony cselekedeteire. Férjéhez 1764 márciusában írott hosszú levele szerint egyik életcélja volt, hogy jövedelmeiből „Isten dicsőségére,” egyháznak segítésére fordíthasson. 1774-ben keltezett megállapodása alapján birtokai dézsmájának jövedelméből három évig Kolozsváron a minorita templom építését segítette, 1779–1786 között Szebenben Orsolya apácakolostort támogatott, 1781-ből pedig ismerjük contractusát, amelyet „*egy készszerony tanítására fundatióul*” kötött.³⁴

1792. október 20-án kelt adománylevele szerint három adósának tartozását juttatta a kolozsvári római katolikus convictusnak.³⁵ A négyezer forintos adományt kamatával

³² A festményről készített fotót közli Lukinich 1927. 511.

³³ Az imádságot Kolozsvárt nyomtatták ki. 1791. december 24. „*Excellentiádtól küldött imádságot elvittem püspök úr excellentiájához, megvizsgálta, helybe hagyta, és felírta reá, hogy az maga typographiájába nyomtattassék ki. Ezen a béten nyomtatáshoz fognak és excellentiádnak parancsolattya szerént kétszáz exemplart ki is nyomtatnak.*”

³⁴ Jósika hitb. lt. No. 409. az 1774. évi egyezés, Uo. No. 542. A kolozsvári templomépítésre 1776-ban 500 forintot ajánlott fel, amelyből szeptemberben 103 forintot be is fizetett.

³⁵ OKT 1888. 667–668. Tholdalagi Ferencnél 2000, Wesselényi Miklósnál 1000, és gróf Gyulai Ferencnél lévő, úgyszintén 1000 forintról volt szó. A „kényszerítő” körülményektől függően azt a jogot is magának tartotta a grófnő, hogy – amennyiben három hónappal korábban bejelenti – visszakaphassa a pénzüsszeget.

együtt az alapítvány részének tekintette, ugyanakkor fenntartva családjá számára a jogot, hogy rokonságából, vagy a számukra fontos fiatal emberek közül ajánlhassanak a támogatott három nemesi ifjú közé.

5. kép. Bethlen Rozália 1754–1826 (Csáky János, majd Wass Miklós felesége)³⁶

Lánya, Bethlen Rozália nem különösebben jeleskedett kezdeményezésekben, hiszen sorsa egy költekező és adósságokat halmozó férjjel (Csáky János) és fiúval (Csáky József) áldotta meg, s második férje támogatásával élete végéig csak a mások által vállalt adósságokat fizette, majd özvegységében bevételei egy részét saját utazásaira költötte. Gyermekre hagyta a visszaszerzett birtokokat és ingóságokat, de a köz érdekében nemigen kezdeményezett.

Csáky Kata unokája, Rozália azonban kiteljesítője lett a nagyanjai hagyománynak, de tevékenysége egészen más területeken bontakozott ki. 1823-ban hozta létre a „Kolozsvári Nemes Jóltevő Asszonyi Egyesület”-et, amely több kezdeményezést is tett: az ő irányításával jött létre az ún. Haller-kertben a „népkert”. A népkertben nem csak pihenő és szórakozó helyet kell látni, hiszen az alapítók ott elsősorban a szegények megsegítését szorgalmazták. A dolgozóház negyven szegény számára az egyesület tagjainak természeti (építési anyag) és pénzadományából épült fel. Tizenkét ágyra arisztokrata hölgyek tettek alapítványt, s aki ebben részesült, az szállást, étkezést, ruházatot kapott, illetve betegsége esetén gyógykezelést a Karolina-kórházban. 1830-ban alapították a „kisgyermekre ügyelő iskola épületét”, azaz egy elő-iskolát, vagyis óvodát, működött itt egy kőből épült „meleg

---

³⁶ 1783-ban készült festmény (56x45 cm), NPA portréadatbázis (<http://opac3.npt.monguz.hu/record/-/record/RECORD3256>)

feredő-ház” réz kádakkal, s létesült egy „nagyobb emeletű épület” bálók, casinók, muzsikák számára. A „dolgozó ház” szövött áruit az ún. „fejéritő gyárban” kezelték, s 1841-től már selyemfonó műhely is megkezdte itt működését. A kolozsvári „szegények boltja” is az ő kezdeményezésére jött létre, de megszervezte, hogy a szürke posztó eljusson a debreceni és a pesti vásárookra is.

A rengeteg energia és sok fáradtság ellenére érték a grófnőt kudarcok is. 1832 májusában maga panaszkodott Kováts püspöknek a részvétlenségről: *„az Egyesület csak név szerint az 6 esztendőktől fogva szinte csak belőlem állván, szép dámáink adakozó kezeik éppen semmivel sem segítenek, »táncoló lábaik« hoznak be még egy keveset az egyesület céljainak megvalósítására.”* A kolozsvári nőegylet az uralkodónó folyamatos anyagi támogatása mellett működött: a számadások szerint 1000 forintos éves támogatást kaptak Karolina Augusztától.

6. kép. Csáky Rozália 1784–1850 (Jósika János felesége)³⁷

Csáky Rozália egészen kivételes kezdeményezése volt, hogy egy cukormanufaktúrát indított útjára, ráadásul a férje akarata ellenére, az unokatestvére, a regényíró Jósika Miklós társaságában. 1832-ben Jósika János meg is írta neki, hogy *„tudod kedves fiam, hogy én az egész fabrikádnak soha akarója nem voltam, s nem vagyok. Akaratom ellen csináltad, s amit megmondottam, csak úgy is secundált ... egy néhány s még sok ezer forint adósság, s a gyermekek is fogják*

³⁷ MUE KGy, Pákei Lajos hagyaték. VII. B.–XVIII.

fizetni...”³⁸ Ennek ellenére, amikor 1832 októberében Rozália Bécsben járt, férje Gorbón követte figyelemmel a fabrika építését, s nyugtatta meg feleségét, hogy minden rendben halad az építéssel, „*jövő bétén jó ké Philipp a machinákat felállítani.*”³⁹

A vizsgált levelezéseket olvasva megállapítható, hogy az erdélyi arisztokrata hölgyek közül tanultsága, műveltsége, s családjának kapcsolatrendszere alapján már a 18. századtól kiemelkedtek olyanok, akik érdeklődésükkel, kezdeményezéseikkel, tevékenységüknek eredményeivel felhívták magukra a figyelmet, s a kezdődő polgári egyesületek és vállalkozások megalapozóivá válhattak.

Klára Papp

The Aristocratic Ladies of Transylvania, and the Public Affairs

This study examines the activities of Transylvanian aristocratic women based on personal documents (correspondence) from the second half of the 18th and first half of the 19th century.

The members of the Csáky, Bethlen, and Jósika families were erudite, they were interested in the problems of their environment, while also sensitively paying attention to the intentions of the Viennese Court besides politics.

The aristocratic ladies gained useful knowledge regarding the social life primarily during social events, showers, and travels. They could also receive important information and judgement from letters discussing the foreign travels and meetings of men in their families.

The aristocratic women showed interest in newspapers, and they also played a role in ordering certain press products.

In the public life, it was the society of men that undertook a leading role. The accepted fields of activities for women were charity, aiding schools and the poor.

Based on their literacy and political relations, Transylvanian aristocratic women (like Kata and Rozália Csáky) emerged, who drew attention by their interest, initiative, and their own ventures, and became the founders of emerging civil initiatives.

---

³⁸ Jósika hitb. lt. No. 415.

³⁹ Uo. Jósika János levele 1832. október 6-a után Gorbórról Csáky Rozáliának. A szeptember 26-i levélben őszintén leírta ugyan „*a németed itt lévén a fabrikát is elgázíljuk, csak mondgya meg, mi kell, meg lésgen, noha bizony nagyon unom az egészét.*” Ennek ellenére maradt Gorbón, hiszen onnan járt a derék és szemfájása miatt „*fere-dőre*”, a 29-i levélben pedig megnyugtatta feleségét, hogy délelőtt Lajos fiúk, délután ő maga ellenőrzi az építkezést.

Források

Levéltári és múzeumi források

ROL KMI	Román Országos Levéltár Kolozs Megyei Igazgatósága (Direcția Județeană Cluj a Arhivelor Naționale ale României)
Jósika hitb. lt.	Jósika család hitbizományi levéltára (Az Erdélyi Nemzeti Múzeum Levéltárának a Román Országos Levéltár Kolozs Megyei Igazgatóságánál őrzött anyagában.)
MUE KGY	Magyar Unitárius Egyház Kolozsvári Gyűjtőlevéltára. Pákei Lajos hagyaték. VII. B.–XVIII.
ENTM	Erdélyi Nemzeti Történeti Múzeum

Sajtóforrások

Regelő	1. évf. (1833), 9–10. sz.
--------	---------------------------

Online források

NPA	Nemzeti Portrétár Alapítvány (http://opac3.npt.monguiz.hu/record/-/record/RECORD3256)
-----	---

Forráskiadványok

Csáky 2006.	Csáky Kata levelezése. Összeállította, a szöveget gondozta és a bevezető tanulmányt írta: Papp Klára. Debrecen, 2006.
EOE	Erdélyi országgyűlési emlékek. Szerk.: Szilágyi Sándor. I–XXI. Bp., 1875–1898.
OKT 1888.	Oklevéltár Kolozsvár története második és harmadik kötetéhez. Összegyűjtötte és szerkesztette: Jakab Elek. Bp., 1888.
Rettegi 1970.	Rettegi György: Emlékezetre méltó dolgok 1718–1784. Bevezető tanulmánnyal és magyarázó jegyzetekkel közléteszi: Jakó Zsigmond. Bukarest, 1970.

Szathmári Pap 2008. Szathmári Pap Károly erdélyi országgyűlési arcképcsarnoka 1842. Közzéteszi: Murádin Jenő. Bp., 2008.

Szakirodalom

Dáné 2006a. Dáné Veronka: A Bocskaiak Erdélyben – törvénytelen liber bárók? In: „Frigy és békesség legyen”. A bécsi és a zsitvatoroki béke. Szerk.: Papp Klára, Jeney-Tóth Annamária. Debrecen, 2006. 111–117.

Dáné 2006b. Dáné Veronka: „Az Őnagysága széki így deliberalá”. (Erdélyi Tudományos Füzetek 259.) Debrecen–Kolozsvár, 2006.

Fejér 2012. Fejér Tamás: A fogarasi református eklézsia egyházjogi státusa a 17. században. In: EME Füzetek, 126. (2012) 3. sz. 124–137. http://eda.emero/bitstream/handle/10598/26191/EM_2012_3_009_Fejer_Tamas-A_fogarasi_reformatus_eklezsia.pdf?sequence=1

Gál 2001. Gál György: Kolozsvár kétezer esztendeje dátumokban. In: Kolozsvár ezer éve. Szerk.: Dáné Tibor Kálmán, Egyed Ákos, Sipos Gábor, Wolf Rudolf. Kolozsvár, 2001.

Kiss 1969. Kiss András: Forul dominal în Transilvania. In: Revista Arhivelor, 12. (1969) nr. 2. 59–70.

Lukinich 1927. Lukinich Imre: A bethleni Bethlen család története. Bp., 1927.

Oborni 2011. Oborni Teréz: Udvar, állam és kormányzat Erdélyben (Tanulmányok). Bp., 2011.

Pallas A Pallas Nagy Lexikona, <http://mek.oszk.hu/00000/00060/html/054/pt005469.html#9>

Papp 2012. Papp Klára: Útkereső Csákyak az Erdélyi Fejedelemségben és a Magyar Királyságban. In: „... éltünk mi sokáig két hazában...” Tanulmányok a 90 éves Kiss András tiszteletére. (Speculum Historiae Debreceniense 9.) Szerk.: Dáné Veronka, Oborni Teréz, Sipos Gábor. Debrecen, 2012. 193–219.

Papp 2013. Papp Klára: Nemesi társadalom az Erdélyi Fejedelemségben. In: Korunk, 24. (2013) 3. sz. 34–42.